ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΟΥ JULES CLARETIE

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

Τὸν ἔλεγαν Γιάννη Μενιὲ καὶ καθότανε στὸ χωριὸ Σιρά, ὅπου ὁ πατέρας του εἶχε κάποιο μικρὸ κτῆμα. Ἤτανε ψηλός, λιγάκι λιγνὸς καὶ πάρα πολὺ δειλός. Εἶχε πατήσει πειὰ τὰ εἴκοσι καὶ ὡστόσο δὲν ἐτολμοῦσε νὰ σηκώση τὰ μάτια του στὴν ὡραία Κατερίνα Μπερνάρ, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε κρυφά.

Ἡ Κατερίνα ἦταν μιὰ κοπέλλα μελαχροινή, μὲ πρόσχαρους τρόπους καὶ γελαστὸ πρόσωπο. Εἶχε χρυσῆ καρδιά, συμπαθοῦσε ἀρκετὰ τὸ Γιάννη καὶ τοῦ φερνόταν πάντα φιλικά. Ὁ Γιάννης ὅμως δὲν ἐζητοῦσε αὐτό, ἢ καλύτερα δὲν ἐζητοῦσε τίποτε, γιατὶ οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε τί ἤθελε ἀπὸ ἐκείνην...

Ἀγαποῦσε τὴν Κατερίνα, αὐτὸ ἦταν ὅλο!... Τὴν ἀγαποῦσε, γιατὶ αὐτὴ δὲν τὸν ἐπεριγελοῦσε, ὅπως ἡ ἄλλες κοπέλλες τοῦ χωριοῦ. Τὴν ἀγαποῦσε, γιατὶ κάτι τὸ ξεχωριστὸ τὸν τραβοῦσε πρὸς αὐτήν...

Στὸ ἴδιο χωριὸ μὲ τὸ Γιάννη ζοῦσε κι' ὁ Πλασιάλ, ἕνας νέος μὲ ὡραῖο ἀνάστημα καὶ μὲ μεγάλη περιουσία, ποὺ σκλάβωνε τὴν καρδιὰ τῶν ἀνύπαντρων μὲ τὴν ὡμορφιά του καὶ τὰ πλούτη του...

Ὁ Πλασιὰλ μιλοῦσε μὲ πολλὴν εὐχέρεια, χόρευε ὅπως κανένας ἄλλος καὶ τραγουδοῦσε μὲ φωνὴ μελωδική. Αὐτὸς ἔδινε ζωηρότητα στὰ γλέντια, αὐτὸς ἐπήγαινε πρῶτος στὰ πανηγύρια, αὐτὸς ξεχώριζε στοὺς γάμους καὶ στὶς χαρές...

Μιὰ μέρα, ποὺ ἡ Κατερίνα καθάριζε χορτάρι ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι της, ὁ Πλασιάλ, περνῶντας ἀπὸ κεῖ, πρόσεξε πὼς ἦταν ὥμορφη κι' ἀποφάσισε νὰ τὴν κατακτήση. Ἡ κοπέλλα, ἐλαφρόμυαλη κι' εὔπιστη καθὼς ἦταν, τὸν ἀγάπησε τρελλὰ καὶ δὲν ἄργησε νὰ γίνη δική του...

Ὁ Πλασιὰλ ὅμως, ποὺ στὴν ἀρχὴ τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ πὼς θὰ τὴν παντρευτῆ, σὲ λίγο τὴν ἄφησε κι' οὔτε ξαναγύρισε νὰ τὴν ἰδῆ. Ἀπὸ τότε ἡ νέα ἔγινε μελαγχολικὴ καὶ κατάχλωμη κι' ἔμοιαζε μὲ λουλοῦδι χωρὶς ἥλιο, ποὺ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα μαραίνεται...

— Κατερίνα, τῆς εἶπε ὁ Γιάννης μιὰ μέρα, φαίνεσαι πολὺ λυπημένη. Καταλαβαίνω πὼς θἄχης κανένα μεγάλο μυστικὸ ποὺ σοῦ τρώει τὴν καρδιά. Ἐγὼ εἶμαι φίλος σου, δὲν μπορεῖς νὰ τὸ ἐμπιστευθῆς σὲ μένα;

Ἐκείνη κάρφωσε τὰ μάτια της ἀπάνω του κι' ἄξαφνα ἄρχισε νὰ κλαίη... Ὁ Γιάννης ὅμως φαινόταν τόσο στενοχωρημένος γιὰ τὸν πόνο της καὶ τόσο καλός, ποὺ ἡ Κατερίνα ἀποφάσισε στὸ τέλος νὰ τοῦ μιλήση καὶ νὰ τοῦ φανερώση ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Γιάννης, μόλις ἄκουσε πὼς ἡ φίλη του θὰ γινόταν μητέρα, χλώμιασε καὶ νόμισε πὼς ἔφτασε ἡ τελευταία του ὥρα. Ἡ καρδιά του φούσκωνε κι' ἡ ἀνάσα του κόντευε νὰ τὸν πνίξη...

— Δυστυχισμένη Κατερίνα! φώναξε ξεσπῶντας σὲ ἀναφυλλητά.

Ὁ μεγαλείτερος φόβος τῆς κόρης ἦταν μήπως μάθη τίποτε ὁ πατέρας της, ποὺ θ' ἀγρίευε κι' ἀπάνω στὸ θυμό του μποροῦσε νὰ τὴ σκοτώση.

— Ὄχι! τῆς εἶπε ὁ Γιάννης. Ἔννοια σου, δὲν θὰ μάθη τίποτε...

Κι' ἀμέσως, ἀφίνοντας τὴ φίλη του, πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Πλασιὰλ καὶ τοῦ εἶπε:

— Θὲ στεφανωθῆς τὴν Κατερίνα!

Ἐκεῖνος ὅμως, ἀκούγοντάς τον νὰ μιλάη ἔτσι, ἄρχισε νὰ γελάη δυνατά.

Τότε ὁ Γιάννης φώναξε ἀγριεμένος:

— Εἶσαι ὁ πιὸ ἄτιμος ἄνθρωπος... Πρόσεχε μὴ μοῦ ξαναμιλήσης γιατὶ θὰ σὲ μπατσίσω!...

Καὶ ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἀπομακρύνθηκε καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Μπερνάρ.

— Ἐγώ, κὺρ-Μπερνάρ, τοῦ εἶπε, δὲν εἶμαι πλούσιος, ἀλλὰ ἔχω δυνατὰ χέρια καὶ δουλεύω ἀκούραστα. Ἀγαπῶ τὴν κόρη σου. Μοῦ τὴ δίνεις γιὰ γυναῖκα;

— Πάρ'την, τοῦ ἀπάντησε ὁ γέρος, καὶ μὲ τὴν εὐχή μου...

Ἡ Κατερίνα ἦταν χλωμὴ καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε. Καθότανε σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ κι' ἔκλαιγε...

Ὁ γάμος τους ἔγινε χωρὶς πολλοὺς προσκαλεσμένους κι' ἅμα τελείωσε ἡ ἱεροτελεστία, ὁ Γιάννης εἶπε στὴ νύφη:

— Περασμένα - ξεχασμένα. Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε. Προ σπάθησε ἀπὸ δῶ καὶ πέρα νὰ νοικοκυρευτοῦμε. Ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα καὶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Ἀγάπα με κι' ἐσὺ λίγο κι' αὐτὸ μοῦ φτάνει...

Ὕστερα ἀπὸ ἕξη μῆνες ἡ Κατερίνα γέννησε ἀγόρι κι' ὅλο τὸ χωριὸ βούΐξε. Ὅλος ὁ κόσμος ἐγελοῦσε καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους ὁ Πλασιαλ..

Μιὰ μέρα ὅμως ποὺ θέλησε κάτι νὰ πῆ σχετικὰ στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ, ὁ Γιάννης μὲ τὸ ἀσθενικὸ σῶμα καὶ μὲ τὸ ἥμερο βλέμμα, τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὴ μέση καὶ ρίχνοντάς τον κάτω τοῦ σφάλισε τὸ στόμα μὲ τὶς γροθιές.

Ὁ Πλασιὰλ σηκώθηκε τότε κατασκονισμένος καὶ καταντροπιασμένος κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ βγάλη μιλιά. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη οἱ χωρικοὶ ἄρχισαν νὰ φέρνωνται μὲ λιγώτερη περιφρόνησι στὸ Γιάννη καὶ δὲν τὸν ἐκορόϊδευαν ὅπως πρῶτα.

Ἡ Κατερίνα ὡστόσο εἶχε γίνει μιὰ καλὴ νοικοκυρὰ καὶ φρόντιζε γιὰ τὸ σπίτι μὲ μοναδικὴ ἀφοσίωσι. Τὸ παιδί μεγάλωνε κι' ὁ Γιάννης τ' ἀγαποῦσε σὰν νάτανε δικό του. Ὅσο γιὰ τὴν Κατερίνα, αὐτὴ ἀναποῦσε παράφορα τὸ γυιό της κι' ἀπὸ τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ τὸν ἐχάιδευε καὶ τὸν ἐφιλοῦσε.

— Ἐγὼ ἴσως τ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ σένα, τῆς ἔλεγε καμμιὰ φορὰ ὁ Γιάννης.

Ὁ Πλασιὰλ πρόσεξε πὼς ἦταν ὥμορφη...

Καὶ δὲν ἔλεγε ψέμματα ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, γιατὶ ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς τὸ παιδὶ τοῦ ἄλλου, ἐπειδὴ ἔβλεπε πὼς ἦταν ἡ μόνη χαρὰ καὶ παρηγοριὰ τῆς μητέρας του. Κι' ὁ Γιάννης προσπαθοῦσε νὰ φανῆ ὅσο μποροῦσε πιὸ περιποιητικὸς στὴ γυναίκα του καὶ γινόταν εὐτυχισμένος ὅταν ἐκείνη χαιρόταν...

Ὁ μικρὸς εἶχε γίνει σωστὸ παλληκάρι τώρα, ἐνῶ ὁ Γιάννης προχωροῦσε πειὰ πρὸς τὰ γεραιά. Τὰ μαλλιά του γινόντουσαν ὁλόνα καὶ πιὸ γκρίζα καὶ τὸ μέτωπό του εἶχε γεμίσει ἀπὸ ρυτίδες. Ἡ καρδιά του ὅμως ἦταν πάντα νέα καὶ διατηροῦσε ὅλη της τὴν ἄδολη καλοσύνη.

Ἐπὶ τέλους ἦρθε ὁ καιρὸς ποὺ ὁ νέος κληρώθηκε γιὰ τὸ στρατό. Ὁ Γιάννης δὲν ἦταν πλούσιος, ὅπως εἴπαμε, κι' ἡ Κατερίνα δὲν τοῦ εἶχε δώσει καθόλου προῖκα. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως, ὅλες ἡ οἰκονομίες τους εἶχαν ξοδευτεῖ γιὰ τὴ μόρφωσι τοῦ παιδιοῦ τους...

Ὁ Γιάννης λοιπὸν στενοχωριόταν πολὺ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξοικονομήση ὅσα λεπτὰ θὰ χρειαζόταν γιὰ νὰ πληρώση ἕναν ἀντικαταστάτη τοῦ νέου καὶ νὰ μὴν πάη ἔτσι αὐτὸς στὸ στρατό. Καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ κράτος βρισκόταν σ' ἐμπόλεμο κατάστασι μὲ τοὺς Γερμανοὺς κι' ὅποιος ἐπήγαινε στὸ στρατὸ ἔπρεπε νὰ ξεγράφεται ἀπὸ τοὺς δικούς του...

Γι' αὐτὸ ἡ Κατερίνα ἦταν ἀπελπισμένη καὶ νόμιζε πὼς θὰ πέθαινε μόλις ἔφευγε ὁ γυιός της. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἔκλαιγε κι' ὁ ἄντρας της δὲν ἤξερε τί νὰ τῆς πῆ γιὰ νὰ τὴν παρηγορήση.

Ὁ καιρὸς ὡστόσο, ποὺ εἶχε ὁρισθεῖ γιὰ τὴν ἀναχώρησι τῶν κληρωτῶν, ἐξύγωνε κι' οἱ γονεῖς μ' ὅλες των τὶς προσπάθειες δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ βροῦν τὰ χρήματα ποὺ χρειάζονταν.

— Μὰ γιατί εἶσαι ἀπελπισμένη, Κατερίνα μου; τὴν ἐρώτησε μιὰ μέρα ὁ Γιάννης γλυκά. Ὁ γυιός σου ἀκόμα δὲν ἔφυγε...

Τότε ἐκείνη ἀπάντησε, ὅπως πάντα:

— Ἂν μοῦ τὸν σκοτώσουν, Γιάννη, θὰ πεθάνω κι' ἐγὼ μαζύ του!..

Ἕνα πρωῒ ὁ Γιάννης φίλησε τὴν Κατερίνα καὶ βγῆκε ἔξω, χωρὶς νὰ τῆς πῆ ποῦ θὰ πάη.

Τὸ βράδυ δὲν ἐγύρισε κι' αὐτὸ ἔβαλε σὲ μεγάλη ἀνησυχία τὴ γυναίκα του, ποὺ προμάντευε κανένα φοβερὸ δυστύχημα.

Ὅλοι οἱ χωριανοὶ ἄρχισαν τότε νὰ τὸν γυρεύουν καὶ τὴν ἄλλη μέρα βρῆκαν τὸ πτῶμα του μέσα σ' ἕνα μεγάλο ἔλος, λίγο πιὸ ἔξω ἀπ' τὸ χωριό.

Παραπέρα, ἀπάνω στὰ χορτάρια, κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ἐβρῆκε ἕνα χαρτὶ καὶ ρωτησε:

— Ποιὸς ξέρει ἐδῶ γράμματα;

Τότε τὸ πῆρε ἕνα παιδὶ ἀπ' τὰ χέρια του καὶ διάβασε:

«Κατερίνα, ὅσοι εἶνε ὀρφανοὶ ἀπὸ πατέρα δὲν πᾶνε στρατιῶτες...».

Γιάννης».